

II.

И утрѣ, може би цѣлиятъ свѣтъ ще узнае, че то, селцето, съществува.

О нещастие! рѣката ще почервенѣе, тополитѣ ще бждат пометени отъ гранатитѣ, изтърбушенитѣ хижи ще сочат нѣмото отчаяние на сѣмействата, и селцето ще се прочуе.

Пѣсенъта на перачкитѣ, дѣцата, които се търкалятъ край брѣга, сѣидбитѣ, тишината, щастливата смиреность — всичко това ще изчезне. Ново едно име въ историята, „побѣда или поражение“, нова кървава страница, новъ земенъ кжтъ, напоенъ съ кръвта на синоветѣ ни.

То се усмихва, то дрѣме и незнае, че името му ще означава човѣшка касапница, че утрѣ то ще ридае, ще прогърми въ Европа съ агонически хъркания. Сетнѣ, то ще остане върху земята като кърваво петно. То, тѣй весело, тѣй нѣжно, ще се обкржи съ злокобенъ прахъ и ще види да минаватъ поблѣднѣли посѣтители прѣзъ развалинитѣ му, както се минава прѣзъ запустяли гробища.

Клето селце!

Кой ще оплаква тогава уединенитѣ брѣгове, протитѣ селяни, оня запустялъ кжтъ, тѣй далечъ отъ